

ישוע

(Yeshua = Jeesus)

Luuk 2:21

Kun oli tullut kahdeksas päivä ja lapsi oli ympärileikattava, hän sai nimen Jeesus, jonka enkeli oli ilmoittanut ennen kuin hän sikisi äitinsä kohdussa.

”Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko taivaankannen alla” (Apt 4:12).

Näin puhui Pietari päivän epistolatekstissä. Puheenvuoro oli hänen vastauksensa Suuren neuvoston syytöksiin, jotka koskivat raman miehen parantamista ja saarnaamista Jeesuksesta. Pietari vetosi sanoillaan Jeesuksen nimeen. Yksinomaan hänen nimesään ja voimastaan mies oli parantunut, seisoen terveenä neuvoston edessä. Tähän kaikkeen Pietari uskoi vakaasti. Siksi hän ei epäröinyt vastata ylipappien kuulusteluun näin: ”Kansan hallitusmiehet ja vanhimmat! Jos meidät nyt pannaan vastaamaan sairaalle tekemästämme hyvästä teosta ja ilmoittamaan, kenen nimessä hänet on parannettu, niin tietäkää tämä, te kaikki ja koko Israelin kansa: se tapahtui Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä.”

Pietarille oli selvää, että Jeesuksen nimessä oli ihmeitä tekevä voima. Hänen nimessään oli myös syntien anteeksiantamus.

Pietari ei suinkaan ollut ainoa varhaiskristitty, jolle Jeesuksen nimi oli tärkeä. Muutkin ymmärsivät sen jumalallisen voiman. Näihin kuului muun muassa Paavali. Hän kirjoittaa Jeesuksen nimestä näin: ”Jumala on korottanut hänet yli kaiken ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman. Jeesuksen nimeä kunnioittaen on kaikkien polvistuttava, kaikkien niin taivaassa kuin maan päällä ja maan alla, ja jokaisen kielen on tunnustettava Isän Jumalan kunniaksi: Jeesus Kristus on Herra.” Jeesuksen nimen lausuminen oli Paavalille uskontunnustus. Suullinen tunnustus teki Paavalin käsityksen mukaan ihmisestä pelastuvan kristityn: ”Jos sinä suullasi tunnustat, että Jeesus on Herra, ja sydämestäsi uskot,

että Jumala on herättänyt hänet kuolleista, olet pelastuva. Sydämen usko tuo vanhurskauden, suun tunnustus pelastuksen" (Rm 10:9–10). Paavali ei kuitenkaan liittänyt Jeesuksen nimeä pelkäämään ikuisuusasioihin. Hän näet tahtoi tehdä aivan kaiken Jeesuksen Kristuksen nimessä. Niinpä hän ohjeisti Kolossan seurakuntaa noudattamaan samaa tapaa: "Mitä teettekin sanoin tai teoin, tehkää kaikki Herran Jeesuksen nimessä (Kol. 3:17)." Mikään asia ei ollut Paavalille niin vähäinen, etteikö sitä olisi voinut tehdä Herran nimeen. Kiitos Herran nimeä kohtaan oli ensimmäisenä hänen huulillaan: "Kiittäkää aina ja kaikesta Jumalaa, Isää, meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä" (Ef 5:20).

Alkukristityille Jeesuksen nimi oli osa jokapäiväistä uskonelämää. Jeesuksen valtuuttamina he saarnasivat, puhuivat vierailta kielillä ja paransivat sairaita (vrt. Mk 16:17–18; Mt 10:8). He eivät pelänneet tunnustaa Jeesuksen nimeä ja julistaa hänen sanaansa (Mt 10:32–33). He eivät kieltäneet häntä, vaikka heitä sen tähden herjattiin ja vainottiin (Mt 5:10–11). Hädän hetkellä he turvautuivat Vapahtajansa nimeen, ilon hetkellä he ylistivät sitä. Jeesuksen nimissä alkukristityt lähestyivät taivaan Isää. He luottivat rukouksissaan ja pyynnöissään Jeesuksen sanoihin: "Mitä ikinä te pyydätte minun nimessäni, sen minä teen, jotta Isän kirkkaus tulisi julki Pojassa" (Jh 14:13).

Entäs me? Uskomme yhä ylösnousseeseen Jeesukseen Kristukseen ja hänen nimensä kautta saatavaan syntien anteeksiantoon (1 Joh 2:12). Siksi Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen nimi, on meille tänä uudenvuodenpäivänä 2013 yhtä kallisarvoinen kuin alkukristityille. Hän on kaikkemme ja häneen me turvaamme (vrt. Valit. 3:24).

Jeesuksen pelastava nimi on pääroolissa tämämpäiväisessäkin messussa. Hänen nimessään lähestymme rukouksessa taivaan Isää. Hänen nimeensä tunnustaudumme lausuessamme apostolisen uskontunnustuksen. Jeesuksen nimen anteeksiantavaan voimaan luotamme synnintunnustuksessa, ja ottaessa vastaan ehtoollisessa hänen "ruumiinsa ja verensä". Yhteisessä esirukouk-

sessä uskomme, että Jumala kuulee meitä Poikansa tähden. Kii-
tämme Herran nimeä, samoin kuten Paavali ja hänen seurakunta-
laiset, messun lopussa laulettavalla ylistyksellä ”Kiittäkäämme
Herraa. Jumalalle kiitos, Halleluja.” Ja lopuksi saamme poistua
Herran huoneesta hänen nimeensä siunattuina.

Huomaamme, että Herran nimi seuraa meitä jatkuvasti jumalan-
palveluksessa. Mitenkäs arjessamme? Voimme kysyä sydämisi-
sämme: Onko Herran nimi se, johon arjessani ripustaudun? Siu-
naanko lähimmäiseni Herran nimessä? Rukoilenko aidolla sydä-
men uskolla ja Herran pelastavaan nimeen luottaen? Jeesus sa-
noo: ”Missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi” (Mt 6:21). Tämä
on totta myös Herran nimen suhteen. Jos hänen Pyhä nimensä on
totta huulillamme, se on totta myös sydämässämme.

Herran nimen voima on säilynyt näihin aikoihin saakka. Kiitos sen,
että hänen nimeään on julistettu rohkeasti kaikkialle maailmaan.
Kiitos sen, että evankeliumin valo on viety aina tänne kylmään
Pohjolaan saakka. Herramme nimi on säilynyt kiitos sen, että meil-
lä on ollut saatavilla Jumalan sana, Raamattu, omalla kielellämme.
Raamattu, joka ”on kirjoitettu, jotta uskoisimme, että Jeesus on
Kristus, Jumalan Poika, ja että meillä olisi uskon kautta elämä hä-
nen nimessänsä” (Jh 20:31). Varjelkaamme Vapahtajamme nimeä!
Hänen pyhää nimeään kiittäkööt kaikki luodut aina ja ikuisesti! (Ps
145:21). Olkoon kieleemme altis tunnustamaan, että ”Jeesus Kris-
tus on Herra.” Jumala valaiskoon nimensä ja sanansa voimalla
meille totuuden valoa. Antakoon Herra viisautta ja sydämenuskoa,
jotta ymmärrämme myös tänä vuonna nämä Pietarin kautta tulleet
totuuden sanat: ”Ei kukaan muu voi pelastaa kuin hän. Mitään
muuta nimeä, joka meidät pelastaisi, ei ole ihmisille annettu koko
taivaankannen alla” (Apt 4:12). Amen.